

[Stein.]

ser skal have et Tilsynsraad paa mindst 7 Medlemmer og en Direktion paa højst 3 Medlemmer. Hidtil har Garantsparekasser kunnet nøjes med en Direktion, og de Krav, der her rejses, kan, hvad der ogsaa er blevet gjort opmærksom paa, blive noget byrdefulde for de mindre Sparekasser, som paa denne Maade faar paa tvunget et urimelig stort Apparat. Det bestemmes yderligere, som det ogsaa er omtalt, at Handelsministeren i Fremtiden skal udpege et af disse mindst 7 Tilsynsraadsmedlemmer. Der er fremsat forskellige Indvendinger mod denne Bestemmelse, og jeg kan heller ikke se, at den har nogen rimelig Begrundelse. Handelsministeren som saadan og Handelsministeriet som saadant kan ifølge Sagens Natur ikke skabe sig nogen Føling med Virksomheden inden for den enkelte Sparekasse. Det er en Bestemmelse, som er overflødig efter min Mening principielt forkert. Den kommer i Praksis til at virke paa den Maade, at man fordeler 380 Ben — selv om de ikke er videre fede — i alle disse mange Sparekasser. I Princippet forekommer det mig forkert alene af den Grund, at det fornødne Tilsyn i Forvejen føres igennem Sparekasseinspektionen, hvorved Staten — det er det, det kommer an paa — har sørget for den almindelige Betyggelse med Hensyn til Sparekasserne. Yderligere har man i den foreslaaede Sparekasselov — ligesom for Bankernes Vedkommende — villet indføre autoriserede Revisorer. Baade paa den ene og den anden Maade skabes der her en Betyggelse, som aldeles ikke forbedres ved, at man nu vil indføre disse ministervalgte Tilsynsraadsmedlemmer; tværtimod forekommer det mig, at de er en Urimelighed, og det er noget af det, som vi maa forhandle med den højtærede Minister om at faa ændret.

I § 8 gives der for øvrigt Bestemmelse om, hvad Direktører og Afdelingsledere ikke maa beskæftige sig med, og navnlig siges det, at de ikke maa have Sæde i andre private Pengeinstitutter. I Bemærkningerne forklares det saaledes, at man i Særdeleshed har tænkt paa Banker, Kredit- og Hypotekforeninger, Bankier-Forretninger, Andelskasser og Virksomheder, der henhører under Lov af 2. Maj 1934 om visse Spare- og Udlaansvirksomheder, det vil altsaa sige Byggesparekasser o. lign. Men hvorledes stiller man sig over for Forsikringsselskaber, Investeringselskaber o. s. v.? Vilde det ikke af Hensyn til den almindelige Tryghed og det rimelige Krav, som saadanne Direk-

tører og Afdelingsledere har paa at vide, hvor de staar og holder, være rigtigt, at man her tilstræbte en lidt mere præcis Afgørelse af, hvad de maa og ikke maa? Det samme gælder ogsaa den følgende Bestemmelse, hvori det siges, at Ministeren kan bestemme, at visse Stillinger og Erhverv er uforenelige med Stillingen som Direktør eller Afdelingsleder. I Bemærkningerne nævnes der Virksomheder som Sagførere og Ejendomshandlere. Jeg skal ikke indvende noget imod dette, men Meningen kan dog ikke være, at det skal afgøres i hvert enkelt Tilfælde; det vilde være heldigt, om det var muligt — jeg ved ikke, om det lader sig gøre — at faa en generel Regel, saa at man altid vidste, hvad man havde at holde sig til.

Som allerede nævnt indeholder Lovforslaget den Regel, der ogsaa findes i Bankloven, at den ene Revisor skal være statsautoriseret, men der gives her den særlige Bestemmelse, som ikke findes i Bankloven, at Sparekasseinspektøren skal kunne dispensere fra Regelen. Det skal heller ikke benægtes, at Regelen kan være ret byrdefuld for en Del af de smaa Sparekasser. Det er blevet nævnt i Dag, at man kan tænke sig den Mulighed, at en eller flere Sparekasser slaar sig sammen om en statsautoriseret Revisor; om dette er muligt, kan man vel ikke paa Forhaand sige noget afgørende om, jeg stiller mig noget tvivlende over for det. Men selve Princippet, at man her som ved Banker indfører statsautoriserede Revisorer, synes jeg er rigtigt; om der saa paa et eller andet Punkt maa ske Lempelser, kan man tale om.

I § 14 er der en efter min Mening lidt ejendommelig Bestemmelse, der siger, at „Afgørelse med Hensyn til Revisorernes Antegnelser træffes af Sparekasseinspektøren.“ Er det ikke lidt urimeligt at lægge dette over paa Sparekasseinspektøren? Det, der faktisk sker derved, er, at man paa dette Punkt sætter Ledelsen fra Bestillingen, altsaa at man svækker Ledelsens Ansvar.

Der er naturligvis en lang Række andre Spørgsmaal, der kunde være Anledning til at komme ind paa, Spørgsmaalet om Sparekassers Adgang til at benytte Checks, Spørgsmaalet om, hvorvidt Sparekasser ligesom Banker bør offentliggøre Kvartalsbalancer, Spørgsmaalet om Likviditeten, som den ærede sidste Taler var inde paa, Spørgsmaalet om, hvorvidt Sparekasseinspektøren, naar Egenkapitalen gaar ned til 4 pCt., skal kunne lukke Sparekassen eller ej. Der er en lang Række Spørgsmaal, der trænger sig paa, og som man naturligvis